

Holdbéli krónikák 1.

Cinder

A woman's leg is shown from the knee down, wearing a bright red, glossy high-heeled shoe. The leg is semi-transparent, revealing a complex mechanical prosthetic leg underneath. The prosthetic is silver and gold, with various gears, pistons, and a foot mechanism. The background is dark with a blue and purple gradient. The word 'Cinder' is written in a large, white, gothic-style font across the middle of the image.

Egy modern, erős
Hamupipókének is
lehet szüksége támaszra!

fine
selection

MARISSA MEYER

MARISSA MEYER

Cinder

Holdbéli krónikák 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Előszó

*Míg testvérei gyönyörű ruhákban
és csillogó cipellőkben jártak,
Hamupipőke csak egy szakadt inget és facipőt kapott.*

Egy

EINDER BOKÁJÁBAN a csavart rendesen szétmarta már a rozsdá, a csillag alakú horony formátlanná deformálódott. Belefájdult a keze, ahogy a csavarhúzóval próbálta kilazítani, de mindig csak egy-egy csikorgó fél fordulatra tellett az erejéből. Mire sikerült annyira kiimádkoznia, hogy az acélkezevel is el tudta forgatni, a hajszálvékony menet egészen kifényesedett.

A csavarhúzót az asztalra dobta, majd a sarkánál fogva kirántotta a lábfejet a foglalatból. Egy szikra odapörkölt az ujjhegyének, rögtön el is kapta a kezét, és a következő pillanatban a végtag már csak piros és sárga vezetékek hínárszerű rengetegén himbálózott.

Megkönnyebbült sóhajjal dőlt hátra. A huzalok végén a szabadság érzete bizsergett – maga a szabadság. Már több mint négy éve gyűlölte a túl kicsi lábat, most pedig ünnepélyesen megesküdött: soha az életben nem veszi fel többet. Nagyon remélte, hogy Iko nemsokára megérkezik az újjal.

Az új-pekingi heti vásáron Cinder volt az egyetlen teljes körű szolgáltatást kínáló műszerész. Jelöletlen bódéjában csak a falak mentén sorakozó polcokon elhelyezett androidalkatrészek utaltak a mesterségére. A standja egy használtnetmonitor-árus és egy selyemkereskedő közötti árnyas lyukban kapott helyet, és a szomszédai gyakran panaszkodtak a Cindertől áradó orrfacsaró fém- és gépszírszag miatt, pedig a téren átellenben készülő mézes péksütemények illata általában elnyomta. Cinder tudta jól, hogy a szomszédainak nem is annyira a szagokkal van bajuk, egyszerűen csak nem akarnak *mellette* árulni.

Csak egy peccsés abrosz választotta el őt a stand előtt elhaladó nézelődőktől. A teret betöltötte a vásárlók, az árusok és a gyerekek zsvivaja. Hangos alkudozás szállt a levegőben, az emberek a robotboltosokkal üvöltözve próbálták lebeszélni a számítógépeket a gondosan kiszámított árresek érvényesítéséről. Mindehhez az azonosítószkennerek zümmögése és a pénz átutalását megerősítő, monoton szóbeli bizonylatok szolgáltatták a zenei aláfestést. A piac felett óriási netmonitorok fedték az épületeket, hirdetések, tudósítások és pletykák kakofóniájától vibrált a levegő.

Cinder audiointerfésze a zajt statikus zörejjé tompította, de ma egy makacs dallam kiemelkedett a többi közül, sehogy sem sikerült blokkolni. Néhány lurkó épp az ő bódéja előtt énekelgetett.

– Hamu, hamu, ez itt a vég! – kántálták, majd hisztérikus nevetésben törtek ki, és sorban elterültek a járdán.

Cinder szája mosolyra húzódott. Nem a pestisre és halálra utaló gyermekdal hallatán, ami az utóbbi évtizedben megint igencsak népszerű lett. Magától a daltól felfordult a gyomra. Viszont a járókelők dühödtt pillantásait, amikor a kuncgó gyerekek fabábu-ként a lábuk elé dőltek, nagyon is élvezte. A vásárlók bosszúsan

felmordultak, amikor majdnem felbuktak a földön vonagló gyerekekben. Cinder nagyon bírta a kölykök műsorát.

– *Sunto! Sunto!*

Egy pillanat alatt szertefoszlott a jókedve. Észrevette ugyanis, hogy Chang Sacha, a pékasszony verekszi át magát a tömegben elmaradhatatlan lisztes köpenyében.

– *Sunto, azonnal idejössz! Hányszor mondtam már, hogy nem játszhatok ilyen közel ehhez a...*

Sacha észrevette, hogy Cinder is hallja, ezért gyorsan az ajkába harapott, karon ragadta a fiát, és elfordult. A fiú nyüszítve húzta a lábát, miközben Sacha ráparancsolt, hogy maradjon közelebb a standjukhoz. Cinder fintorogva meredt a pékasszony távolodó háttára. A többi gyerek eliszskolt, vidám nevetésüket elnyelte a tömeg moraja.

– *Ja, mert a vezetőkeim annyira fertőzőek, mi? – mordult fel Cinder az üres bódében.*

Akkorát nyújtózkodott, hogy a csigolyái is beleroppantak, koszos kezével a hajába túrt, hevenyészett lófarokba kötötte, aztán felkapta megfeketedett munkáskesztyűjét. Először az acélkezére húzta fel, és bár a jobb tenyere rögtön izzadni kezdett a vastag anyag alatt, valahogy kellemesebben érezte magát így, hogy a kesztyű eltakarta a bal kezén a fémlemezket. Szétfeszítette az ujjait, hogy a csavarhúzó mutatóvány emlékeként benne maradt görcs kiálljon a hüvelykujja alatti izomból, majd hunyorogva ismét a teret kémlelte. Rengeteg zömök, fehér androidot látott a tömegben, de egyikük sem Iko volt.

Cinder sóhajtva lehajolt a munkaasztal alatt elhelyezett szerszámosládáért. Turkált egy ideig az egymásra dobált csavarhúzó és villáskulcsok között, mire megtalálta a láda aljában a kombinált

fogót. Ahogy szép sorban kihúzogatta a lábfejet a bokáján tartó vezetékeket, apró szikrák pattantak ki a foglalatból. A kesztyűn keresztül nem érezte őket, de a retinakijelzőjén pirosan villogott az információ, miszerint megszakad a kapcsolat a művégtagjával.

Amikor az utolsó vezetéket is kirántotta, a lábfej hangos csattanással a betonra zuhant.

Így mindjárt más. Most az egyszer... súlytalannak érezte magát.

Csinált egy kis helyet az asztalon a kiszuperált láb számára. Olyan volt a villáskulcsok és csavaranyák rengetegében, akár egy szentély. Lehajolt a bokájához, és egy régi ronggyal letörölte a koszt a foglalatról.

PUFF.

Cinder összerezzen. Ijedtében még a fejét is beverte az asztal alá. Ellökte magát a pultról, és dühödt tekintete először a munkasztalára hajított, élettelen androidon állapodott meg, majd meglátta a mögötte álló fiatal férfit is. Döbbszint rézbarna szempár nézett vissza rá. Az illető hosszú fekete haja eltakarta a fülét, sőt, egészen a szájáig elért – addig a testrészig, amiről az országban minden bakfis epekedve ábrándozott.

Cinder szeméből azonnal elpárolgott a düh.

A férfi döbbenete szinte azonnal bocsánatkérésbe csapott át.

– Jaj, elnézés! – szabadkozott. – Nem láttam, hogy van itt valaki.

Cinder tompa elméje alig fogta fel a hallottakat. Egyre hevesebben vert a szíve, ahogy a retinakijelzője pillanatok alatt letapogatta a fiatalember vonásait, amiket már olyan jól ismert, hiszen éveken át bámulta a netmonitorokon. Így, élőben magasabbnak tűnt, és ez a sűrű csuklyás pulóver sem éppen hasonlított azokra a finom ruhadarabokra, amikben szerepelni szokott, ennek ellenére Cinder

szkennerének 2,6 másodperc kellett csupán, hogy bemérje az ar-
cán az azonosítópontokat, és a mérések eredményét összevesse a
net adatbázisával.

A következő másodpercben pedig már meg is jelent a kijelzőn
mindaz, amit Cinder amúgy is tudott. A zöld betűs szöveget a lá-
tómező alsó részében olvashatta.

Kaito herceg, a Keleti Nemzetközösség koronahercege

Azonosító: #0082719057

Született: H. É. 108. április 7.

88.987 médiatalálat, rendezés: időben csökkenő

Bejegyzés dátuma: H. É. 126. augusztus 14.

*– Kai koronaherceg augusztus 15-én sajtókonferenciát
tart, ahol a folyamatban lévő letumóziskutatásról,
valamint az ellenszer kifejlesztésének lehetőségeiről
tájékoztatja az újságírókat...*

Cinder felugrott a székéből, és majdnem el is esett, egészen meg-
feledkezett ugyanis a hiányzó végtagjáról. Két kézzel megkapasz-
kodott az asztalban, és esetlenül meghajolt. A retinakijelő eltűnt
a szeme elől.

– Felség! – nyögte lehajtott fővel, miközben arra gondolt, milyen
jó, hogy az abrosz eltakarja a hiányzó lábfejét.

A herceg ijedten hátrahőkölt, a válla fölött maga mögé pillantott,
majd közelebb hajolt a lányhoz.

– Ha megkérhetem, szóval... – az ajka elé emelte a mutatóujját
– ...ezt a felség dolgot?

Cinder tágra nyílt szemmel, reszketegen bólintott.

– Oké. Persze. Szóval... miben... úgy értem...

Nagyot nyelt, a szavak babkrémként ragadtak a nyelvére.

– Egy bizonyos Linh Cindert keresek – mondta a herceg. – Itt van valahol a fickó?

Cinder nagy bátran felemelte az egyik kezét, amivel az asztalba kapaszkodott, és kicsit feljebb húzta a kesztyűjét a csuklóján.

– É-én vagyok Linh Cinder – dadogta a herceg mellkasára szegezett tekintettel.

A szemével követte a fiatalember kezét, amint az megállapodott az android gumószerű fején.

– Ön Linh Cinder?

– Igen, fels... – A lány gyorsan az ajkába harapott.

– A műszerész?

Cinder bólintott.

– Miben segíthetek?

A herceg nem válaszolt, inkább előredőlt, és olyan közel hajolt hozzá, hogy képtelenség volt elkerülni a tekintetét. Ezután elmosolyodott.

A lány szíve nagyot dobbant.

A herceg felegyenesedett, Cinder tekintete pedig szinte rátapadt az arcára.

– Nem igazán ilyennek képzeltem.

– Hát, ami azt illeti, én sem... hm...

Csakhogy képtelen volt tovább a szemébe nézni, ezért inkább megfogta a robotot, és maga elé húzta az asztalon.

– Mi a gond az androiddal, felség?

A szerkezet úgy nézett ki, mintha most jött volna le a szalagról, de Cinder az álnőies formából azonnal tudta, hogy régebbi modell. Ennek ellenére csinos dizájn volt, a gömbszerű fej körte formájú, fényes fehér borítású testhez tartozott.

– Nem tudom bekapcsolni – magyarázta Kai herceg, és érdeklődve figyelte, ahogy Cinder a robotot vizsgálgatja. – Egyik nap még semmi baja nem volt, másnap meg már meg sem nyikkant.

Cinder úgy fordította az androidot, hogy a szenzorja a hercegre nézzen. Örült, hogy a kezét rutineladatokkal, a száját pedig rutin-kérdésekkel foglalhatja le – így legalább kapaszkodhatott valami-be, és nem kellett attól tartania, hogy megint elveszíti az irányítást az agyával kontrollált netkapcsolat felett.

– Előfordult már ilyesmi korábban is?

– Nem, soha. Az udvari szerelők havonta átnézik, de ez az első komolyabb problémánk vele.

Kai herceg kissé előrehajolt, felkapta Cinder aprócska fém lábfejét a munkaasztalról, és kíváncsian forgatta a kezében. Cinder feszülten figyelte, ahogyan belekukkant a vezetékekkel teli üregbe, és babrálgatja a lábujjak rugalmas ízületeit. Kapucnis pulóvere igen-csak hosszú ujjával letörölt róla egy foltot.

– Nincs melege? – kérdezte Cinder, de amint kimondta, mindjárt meg is bánta, hogy megint magára vonta a herceg figyelmét.

Egy röpke pillanatig Kai mintha zavarba jött volna.

– Majd megsülök – felelte –, de próbálom kerülni a feltűnést.

Cindernek már a nyelve hegyén volt, hogy nem igazán jár sikerrel, de aztán meggondolta magát. Hiszen maga az a tény, hogy ebben a pillanatban nem tolonganak visongó lányok a bódéja körül, már önmagában is azt bizonyítja, hogy a herceg igenis több sikerrel jár, mint ahogy ő gondolta volna. A fiú valóban nem tűnt nemes szívtiprónak, inkább közönséges örültre hajazott.

Cinder megköszöri a torkát, és ismét az androidra koncentrált. Végre megtalálta a csaknem láthatatlan reteszt, és felnyitotta a hátsó panelt.

– Miért nem az udvari szerelőkhöz vitte most is?

– Próbáltam, de kifogott rajtuk. Valaki azt javasolta, hogy hozzam ide. – Letette a lábfejet, és az ósdi, ütött-kopott alkatrészekről roskadozó polcok felé fordult. Volt ott minden: androidvégtagok, lebegőalkatrészek, netmonitorok, zsebmonitorok. Kiborgtartozékok. – Az a hír járja, hogy Linh Cinder a legjobb műszerész Új-Pekingben. Azt hittem, valami öregember lesz.

– Tényleg? – hümmögte a lány.

Persze nem ő volt az első, aki meglepődött. A legtöbb vevő képtelen volt megérteni, hogyan lehet egy tinédzser lány a város legjobb műszerésze, ő viszont soha nem verte nagy dobra, minek köszönheti a tehetségét. Minél kevesebben tudják, hogy kiborg, annál jobb. Bele is örülne, ha a vásárban *mindenki* olyan megvetéssel nézne rá, mint ahogy Chang Sacha tette az imént.

A kisujjával félretolta az android vezetékeit.

– Van olyan, hogy egyszerűen tönkremennek. Talán ideje lenne beszerezni egy újabb modellt.

– Attól tartok, ez lehetetlen. Szigorúan titkos információ van benne. Nemzetbiztonsági érdek, hogy kiszedjem belőle... mielőtt más teszi meg.

Cinder keze mozdulatlanra dermedt. Felnézett a hercegre.

A fiú három teljes másodpercig állta a fürkésző tekintetét, de aztán megrándult az ajka.

– Csak vicceltem. Nainsi volt az első androidom. Szentimentális okokból ragaszkodom hozzá.

Cinder látómezejének sarkában narancssárga fény villogott. Az optobionikus berendezései észleltek valamit, bár azt ő sem tudta, hogy mit – talán ahogy a herceg nyelt egyet, vagy túl gyorsan pislantott, esetleg azt, ahogyan megfeszült az állkapcsa.

Cinder megszokta már ezt a kis narancssárga fényt. Rengetegszer nyílt alkalma látni.

Azt jelentette, hogy az illető hazudik.

– Nemzetbiztonsági érdek... – ismételte. – Nagyon vicces.

A herceg úgy szegte fel a fejét, mintha arra biztatná, mondjon csak ellent neki. Egy fekete tincs a szemébe hullott. Cinder elfordult.

– Ez egy Tutor8.6-os modell – olvasta le a halványan megvilágított belső műanyag panelről. A robot csaknem húszéves volt. Androidoknál ez matuzsálemi kor. – Mégis olyan, mintha vadonatúj lenne.

Felemelte az öklét, oldalról keményen belevágott a robot fejébe, és épphogy elkapta a másik kezével, mielőtt a szerkezet elterült volna az asztalon. A herceg ijedten hátralépett.

Cinder ezután újra felállította az androidot, és megnyomta a főkapcsolót. De semmi sem történt.

– Nem is gondolná, milyen gyakran elég nekik ennyi is.

A herceg idegesen kuncogott.

– Biztos, hogy ön Linh Cinder? A műszerész?

– Cinder! Megszereztem! – gurult elő ebben a pillanatban Iko a tömegből. Kék szenzorja lelkesen villogott a munkaasztal előtt. Felemelte egyik villás kezét, és egy vadonatúj acéllapos lábfejet vágott le a pultra, a herceg androidjának árnyékába. – Sokkal jobb, mint a régi volt, alig használt, és nekem úgy tűnik, hogy a huzalozás is jó úgy, ahogy van. Ráadásul sikerült lealkudnom az árát hat-száz univra.

Cinder érezte, ahogy a pánik végigfut a testén. Továbbra is fél lábon egyensúlyozva megfogta a lábfejet, és egy gyors mozdulattal maga mögé hajtotta.

– Szép munka, Iko! Nguyen-shifu odalesz a gyönyörűségtől, hogy a testőrdroidjának végre megvan a pótlába.

Iko szenzorfénye kicsit eltompult.

– Nguyen-shifu? Nem értem az összefüggést.

Cinder összeszorított ajakkal, mosolyogva mutatott a hercegre.

– Iko, kérlek, mutass kicsit több tiszteletet a megbízónknak! – ripakodott rá, majd halkán hozzátette: – Ő császári felségének.

Iko a nyakát nyújtogatta, és kör alakú érzékelőjét az egy méterrel felette tornyosuló hercegre irányította. A jelzőfény hirtelen felerősödött, amikor a szkanner felismerte a férfit.

– Kai herceg! – nyikorogta a robot fémes hangon. – Élőben még vonzóbb, mint a képeken!

Cinder gyomra megremegett zavarában, pedig ezen még a herceg is nevetett.

– Elég legyen, Iko! Befelé!

Iko engedelmesen félrehúzta az abroszt, és begurult az asztal alá.

– Ilyen jópofa kis robotot nem mindennap lát az ember! – jegyezte meg Kai herceg, és közben úgy támasztotta a bódé ajtófélfáját, mintha világéletében androidokat hordott volna a vásárra. – Saját programozású?

– Akár hiszi, akár nem, így kaptam. Szerintem valami programozási hiba lehet, valószínűleg ezért jutott hozzá olyan olcsón a mostohaanyám.

– Nincsen programozási hibám! – szögezte le Iko valahol Cinder háta mögött.

Cinder tekintete találkozott a hercegével. Megint az az elbűvölő mosoly... Gyorsan Kai robotja mögé dugta a fejét.

– Szóval, mit gondol?

– Hát, le kell futtatnom a diagnosztikai tesztekét. Beletelik néhány napba, lehet, hogy eltart egy hétig is – válaszolta Cinder.

A füle mögé simított egy rakoncátlan hajtincset, és visszaült, hogy még egyszer alaposan szemügyre vegye a robot belsejét, legalább addig is pihentette a lábát. Érezte, hogy ezzel most biztosan megszeg valamilyen illemszabályt, de egyáltalán nem tűnt úgy, mintha a herceget ez különösebben zavarná. Sőt, már hajolt is előre, hogy a kezét nézze.

– Adjak valamennyi előleget? – kérdezte.

Azonosítóchippel ellátott bal csuklóját felé tartotta, de Cinder a kesztyűs kezével leintette.

– Nem, köszönöm! Megtiszteltetés lesz felségednek dolgozni.

Egy pillanatig úgy látszott, Kai herceg tiltakozni fog, de aztán leengedte a kezét.

– Abban ne is reménykedjek, hogy még a bál előtt visszakaphatom, ugye?

Cinder visszacsukta az android paneljét.

– Szerintem addigra meglesz. De amíg nem tudom, pontosan mi a baja...

– Oké, értem – hintázott a sarkán a herceg. – Csak reménykedtem.

– Hogyan értesíthetem, ha készen vagyok a munkával?

– Küldjön egy üzenetet a palotának. Vagy jövő hétvégén is itt lesz? Mert akkor ugyanígy le is jöhetek érte.

– Ó, igen! – csendült a bódé hátuljában Iko hangja. – Minden vásári napon itt vagyunk. Nyugodtan jöjjön máskor is! Nagyszerű lenne!

– Ugyan, nem kell... – rezzent össze Cinder.

– Boldogan lejövök! – felelte a herceg.

Búcsúzóul udvariasan biccentett, és közben még jobban az arcába húzta a kapucnit. Cinder viszonzta a biccentést, bár tudta jól, fel kellene állnia, és meghajolni, de nem akarta másodszor is próbára tenni az egyensúlyérzékét.

Megvárta, míg a herceg árnyéka eltűnik az asztalról, és csak ezután nézett ki a térre. Úgy tűnt, a zsidongó tömegből senki sem vette észre őt. Cinder megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

Iko odagurult hozzá, és a fémfogóival átkarolta magát.

– Kai herceg! Gyorsan nézd meg a ventilátoromat, úgy érzem, mindjárt túlhevülök!

Cinder lehajolt az új lábfejiért, és leporolta a munkásnadrágján. Megnézte a borítást, szerencsére nem lett rajta dudor.

– Kíváncsi vagyok, milyen képet vág Peony, ha elmeséled neki!
– lelkendezett Iko.

– Gondolom! Már előre félek a lelkes visítózásától.

Cinder óvatosan még egyszer végignézett a tömegen, és csak ezután mert engedni a szédítő érzésnek. Igen, alig várta már, hogy elmondhassa Peonynak. *A herceg személyesen!*

Hirtelen nevetés szakadt fel belőle. Micsoda nap! Hihetetlen. Egyszerűen...

– *Te jó ég!*

– Mi van? – fagyott le Cinder arcáról a mosoly.

Iko a lány homlokára mutatott egyik villás kezével.

– Van egy olajfolt rajtad.

Cinder hátrahőkölt, és a homlokához kapott.

– Ne hülyéskedj!

– Á, biztos nem vette észre.

Cinder leengedte a kezét.

– Végül is mit számít? Gyere, segíts feltenni ezt a lábat, mielőtt megint beállít ide valami udvari főnemes!

A bokáját a másik térdére fektette, majd nekilátott szép sorjában összekötni egymással a megfelelő színű vezetőkeket, és közben azon töprengett, vajon a herceg bevette-e az új lábfejről rögtönzött meséjét.

– Mintha rád öntötték volna, nem? – szólalt meg Iko. Egymás után adogatta a csavarokat, Cinder pedig szépen becsavarta őket a furatokba.

– Nagyon szép, Iko. Köszönöm! Remélem, Adri nem veszi észre. Ki is nyírna, ha megtudná, hogy hatszáz univot költöttem egy lábfejre.

Miután meghúzta az utolsó csavart is, nyújtott lábbal előre-hátra mozgatta a bokáját, kipróbálta a lábujjakat. Kicsit még merev volt, és az idegi érzékelőknek kell majd néhány nap, hogy ráálljanak az új huzalozásra, de legalább most már nem kell sántikálnia, és attól rettegnie, hogy orra bukik.

– Tökéletes – mondta, és már fel is húzta a csizmáját. Közben észrevette, hogy Iko még mindig a fogantyús karjában tartja a régi lábfejet. – Azt meg nyugodtan kidobhatod a...

Ekkor éles visítás töltötte be a levegőt. A hang idegtépően visszhangzott Cinder audiointerfészének áramköreiben. Ijedten hátrafordult. A vásártér egy pillanat alatt elnémult. A gyerekek, akik most már a zsúfolt bódék között bújócskáztak, kíváncsian előmászta rejtekhelyeikről.

A pékasszony, Chang Sacha sikított. Cinder döbbsen felmászott a székére, hogy átlásson a fejek fölött. Sacha a bódéjában állt az édes péksüteményekkel és sertéshúsos kiflikkel teli üvegpult mögött, és rémulten bámulta szélesre tárt két kezét.

Cinder azonnal az orra elé kapta a kezét, és a felismerés ugyan-
ebben a pillanatban végigsöpört az egész téren.

– Pestis! – kiáltotta valaki. – Elkapta a pestist!

Kitört a pánik. Anyák kapták fel gyermekeiket, és szorították a
kezüket kétségbeesetten az arcuk elé, miközben botladozva igye-
keztek minél távolabb kerülni Sacha bódéjától. Az árusok azonnal
behúzták bódéjuk tolóajtáját.

Sunto sikítva futott az anyja felé, de Sacha a kezével megálljt pa-
rancsolt neki. *Ne, ne gyere ide!* A szomszéd boltos megragadta a fi-
út, és erővel elcibálta a bódé elől. Sacha még utánuk kiabált vala-
mit, de a káosz elnyelte a hangját.

Cinder gyomra felkavarodott. Nem futhatnak el, Ikót eltaposná
a tömeg. Visszatartotta a lélegzetét, megragadta a bódé sarkában a
zsinórt, és lehúzta a fémajtót. Sötétség borult rájuk, csak egy sáv-
ban férközött be a napfény a föld fölött. A betonpadló fojtogatóan
okádta magából a hőséget a szűk helyiségben.

– Cinder? – szólalt meg Iko aggodalmas robothangon. Felteker-
te az érzékelőjét, és kék fény árasztotta el a bódét.

– Nyugi! – mászott le Cinder a székről, és levette az olajos ron-
gyot az asztról. Odakint már elhaltak a sikolyok, a bódé falain
kívül megszűnt létezni a világ. – A tér másik végében van. Itt nem
lesz semmi bajunk.

De azért a biztonság kedvéért egészen a hátsó falig hátrált, ott le-
guggolt, és a rongyot az arca elé szorította.

Vártak. Cinder olyan ritkán és olyan kicsiket lélegzett, ameny-
nyire csak tudott. Végül meghallották a Sacháért érkező lebegő-
mentő szirénáját.

Kettő

AMENTŐSZIRÉNÁK MÉG ABBA SEM HAGYTÁK A VIJJOGÁST, amikor egy másik motor robaja is felhangzott. A vásártér csendjét a járdán trappoló csizmák törték meg, aztán valaki parancsokat osztogatott, megint más pedig torokhangon nyugtázta ezeket.

Cinder a vállára vette az oldaltáskáját, és a poros földön kúszva elhaladt a munkaasztalát borító, mélyen lecsüngő abrosz mellett. Becsúsztotta az ujját a résbe, ahol a fény is beszűrődött, és néhány centivel feljebb tolta az ajtót. Az arcát a meleg, kavicsos járdához nyomva sikerült valamennyire kikukucskálnia. Három pár sárga csizmát látott a téren. Katasztrófaelhárítás. Kicsit még feljebb tolta az ajtót, így már jól látta, ahogy a gázmaszkos férfiak egy sárga tartályból valamilyen folyadékot permeteznek a pékséges bódé belsejébe. Bár a tér másik végében voltak, Cinder így is elfintordott a szagtól.

– Mit láatsz? – kérdezte Iko a háta mögött.

– Felgyújtják Chang-jiě bódéját. – Végigpásztázta a teret, és észrevett a sarkon egy makulátlanul tiszta, fehér lebegőt. A három férfin kívül egy teremtet lélek sem járt a téren. Cinder a hátára fordult, és Iko szenzorjára nézett, ami még mindig haloványan világitott a sötétben. – Amikor felcsapnak a lángok, lelépünk. Akkor úgysis a tüzet nézik.

– Bajban vagyunk?

– Nem, de ma inkább kihagynám a látogatást a karanténban.

Az egyik férfi kiadta a parancsot, a csizmák csoszogva megindultak a betonon. Cinder megfordult, és hunyorogva megint kilesett a résen. Egy égő tárgy repült a szemközti bódéba. A benzin szaga nemsokára pirítóssá illatával keveredett. A férfiak pár lépést hátráltak, innen csak az egyenruhájuk sziluettje látszott a felcsapó lángok előtt.

Cinder feltápáskodott, a nyakánál fogva megragadta Kai herceg androidját, és lehúzta maga mellé. A robotot az egyik karja alatt tartva feltolta az ajtót annyira, hogy ki tudjon mászni alatta, és közben mindvégig a férfiak hátát nézte. Iko is kijött, és már gurult is a következő bódé felé, amíg Cinder leeresztette az ajtót. Elhaladtak néhány boltocska előtt – a legtöbbet tárva-nyitva hagyta a gazdája, amikor a tömeg pánikszerűen kimenekült a térről –, majd két bódé között befordultak egy szűk sikátorba. Felettük az égen fekete füstfelhő gomolygott. Néhány másodperccel később egy csapat híradós lebegő jelent meg az épületek felett. A vásártérre tartottak.

Amikor már elég messze jártak, Cinder lassított egy kicsit, és kimerészkedtek a sikátorok labirintusából. A nap már áthaladt a belváros felett, és épp lenyugodni készült a nyugat felé magasodó felhőkarcolók mögött. A levegőben még ott izzott az augusztusi hőség, de olykor egy-egy langy szellő is átszaladt az épületek közt, és

forgószelekként kapta fel a szemetet a csatornákból. Négy háztömbnyire a vásártértől ismét megjelentek az élet jelei az utcán – járókelők gyűltek össze a járdán, mind arról beszéltek, hogy immár a városközpontban is felütötte fejét a pestis. A házfalakba épített óriási netmonitorok élőben mutatták Új-Peking belvárosában a tüzet és a füstöt, alul pedig egymást követték a drámai szalagcímek, amikben a fertőzöttek száma percről percre emelkedett – annak ellenére, hogy Cinder tudomása szerint eddig egyetlenegy személyről derült ki, hogy valóban elkapta a betegséget.

– Kár azért a sok finom kifliért! – jegyezte meg Iko, amikor egy közeli felvételt mutattak az elszenesedett bódéről.

Cinder az arcába harapott. Valójában egyikük sem kóstolta soha a vásári pékség finomságait. Ikónak nem voltak ízlelőbimbói, ő pedig azért nem evett, mert Chang Sacha nem állt szóba kiborgokkal.

A toronymagas irodaházak és bevásárlóközpontok fokozatosan egybeolvadtak a legkülönbözőbb lakóházak rendezetlen tömegével, végtelenbe nyúló üveg- és betonhalmazként szorongtak egymás mellett. A városnak ezen a részén egykoron tágas, gyönyörű lakásokat találhattak, de idővel ezeket kisebb részekre osztották és átépítették – ahogy a tulajdonosok egyre több és több embert próbáltak elhelyezni ugyanannyi négyzetméteren –, és az épületek lépcsők és folyosók átláthatatlan útvesztőivé változtak.

Cinder ezt a borzalmas zsúfoltságot egy pillanatra mégis elfeledte, amikor befordultak a saját utcájukba. A házak között egy aprócska résen rá lehetett látni ugyanis az új-pekingi palotára, ahogy derűs egykedvűséggel szemléli magas sziklájáról az alant elterülő várost. Az aranyozott tetőcserepek narancsos árnyalatban szikráztak a napfényben, és az ablakok csillogva verték vissza a fényt a városra. Ékes oromzatok, a sziklaperemhez veszélyesen közel épített

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

emeletes pavilonok, a mennyek felé nyújtózó, kerek templomok. Cinder most a szokásosnál kicsit tovább gyönyörködött a látványban, arra a valakire gondolt, aki ott él, a díszes falak között, aki talán ebben a szent pillanatban is odafent van.

Nem mintha eddig nem tudta volna minden egyes alkalommal, amikor felnézett a palotára, hogy a herceg ott lakik, de most olyan személyes kötődést érzett, amit korábban még soha, és ez már-már önelégült mosolyt csalt az arcára. Igen. Ő személyesen találkozott a herceggel. Kai odajött a bódéjához. Még a nevét is tudta.

Mélyen beszívta a párás levegőt, de aztán erőt vett magán, és elfordult. Hirtelen olyan gyerekesnek tűnt ez az egész. A végén még ő is olyan lesz, mint Peony.

Amikor a Főnix-torony kiszögellései alá értek, a másik hóna alá vette az udvari androidot. Szabad csuklóját a fali azonosítószkennel elé emelte, és már kattant is a zár.

Iko a karnyúlványai segítségével haladt lefelé a lépcsőn az alagsorba, az egymástól tyúkhálóval elválasztott tárolók derengő labirintusába. Ahogy a dohos levegő az arcukba csapott, az android felkapcsolta valamennyi reflektorát, és rögtön semmivé foszlottak a gyenge halogénizzók fényében megbúvó árnyak. Jól ismerték már az utat a lépcsőtől a 18-20-as tárolóhoz, a szűk, mindig hűvös helyiséghez, amit Adri nagy kegyesen átengedett Cindernek, hogy valahol dolgozhasson.

Cinder helyet csinált a zsúfolt munkaasztalon az androidnak, a táskáját pedig a földre tette. A nehéz munkáskesztyűt kevésbé piszkos gyapjúkesztyűre cserélte, majd bezárta az ajtót.

– Ha Adri kérdezi – mondta útban a lift felé –, a mi bódénk még csak a közelében sincs a pékségnek.

Iko fénye megvillant.